

[Ømann.]

folketinget, men også svagest stillede socialt set.

Så let synes jeg ikke at regeringen og socialdemokratiet skal slippe fra det. Jeg tror nok, at hvis man havde grebet denne forhandlingssituation anderledes an, ville der også have været mulighed for andre løsninger, men det er da klart, at når først man får en pakke, som har været tygget igennem med det formål at slutte forlig med venstre, dernæst yderligere med mangfoldige modifikationer, som er båret frem af hensynene til 4 parti forliget, til miniforliget, og så endelig, som kronen på værket, skal man have de konservative med ind som forligsdeltagere, ja, så er det næsten sagt på forhånd, at SF's muligheder for at præge dette forlig har været meget små, trods megen god vilje og erkendelse af den nuværende situation.

Resultatet fremgår jo i og for sig af Arbejdsgiverforeningens iver efter at dette forlig skulle slutes, fremgår også af Thomas Niensens og LOs bedømmelse af forliget og forligets resultater og konsekvenser. For en gangs skyld er jeg enig med Thomas Nielsen. Forligets sande ansigt er jo netop ikke solidarisk omsorg for beskæftigelsen eller resolute indgreb på de centrale områder, der kunne gavne vor valutasituation og betalingsbalance og kunne gavne vor beskæftigelse. Jeg synes, at forligets sande ansigt simpelt hen er en fordeling af realindkomsterne, så de, der har meget, sikres mere og de, der er centrale for løsningen af de problemer, vi har, nemlig de ansatte i produktionen, de ansatte i det offentlige, ensidigt pålægges de fulde byrder.

Det er et gennemgående træk i ordningen, som man naturligvis ikke har snakket så forfærdelig meget om, at erhvervslivet skal sikres forbedrede vilkår, hvilket kan oversættes brutalt til en forøget indtjening.

Se, den eneste garanti, der kunne være for, at en sådan ekstra profit, som her gennem det offentlige tildeles erhvervslivets ejere uden nogen som helst modifikationer, kunne komme helheden til gode, kunne komme de ansatte til gode, nemlig et system af økonomisk demokrati, har man droppet under forhandlingerne til trods for et meget heroisk oplæg tidligt på sommeren fra regeringens og socialdemokratiets side. Det er meget at beklage, at der ikke er større ind-

sigt i mekanismerne for førelsen af det, man kalder indkomstpolitik, end at man nægter at se, at dette er nøglen til løsningen af vores problemer — et økonomisk demokratisystem.

Samtidig med at det, der nu bærer navn af det indkomstpolitiske afsnit, er skærpet over for lønmodtagerne ved nedsættelse af den procent, der tillades for rammen, således at der er tale om et reelt lønstop, har man altså i realiteten opgivet det proklamerede lighedskrav i indkomstpolitikken, kravet om, at denne politik skulle omfatte alle former for indtægter. Det er jo altså aldeles logisk i forbindelse med det, jeg sagde om, at forliget skulle tilsigte at gavne erhvervslivet og dets ejere ved en forøget indtjening.

Men der er også andre afgørende områder, hvor man har svigtet ligheden og så at sige samfundssolidariteten. Det er jo sådan, at inflationen og dens bekæmpelse er noget centralt i forbindelse med betalingsbalancen og for så vidt også på længere sigt i forbindelse med bekæmpelse af arbejdsløsheden. Det er naturligvis uholdbart i det lange løb — og det må da erkendes af enhver — at et samfund lader pengeindkomster opstå, uden at der er en dertil svarende produktion af varer og tjenesteydelser. Alle her i salen ved jo, at vi kører med et sådant indbygget misforhold i dansk økonomi. Man ved også, at en af de mest håndgribelige og direkte påviselige årsager til denne ubalance er de ubeskattede arbejdsfri indkomster. Værdien af jord og fast ejendom stiger 20 mia kr. om året uden nogen som helst produktiv indsats. Ses der bort fra inflationen, så er der vel tale om en halv snes mia kr., hvor der ikke er nogen reel vareproduktion, denne forøgede efterspørgsel kan rette sig imod. Det skal direkte skabe inflation. Det er en direkte lækage i vores system, som man ikke kommer uden om at tage hensyn til. Det må jo være uforståeligt for befolkningen, at et så fundamentalt problem går man let hen over, samtidig med at man siger, at det er helt nødvendigt at lave lønstop; det er helt nødvendigt med meget, meget store afgiftspålæggelser.

Indkomstpolitikken er altså blevet reduceret til en politik om løntryk over for lønmodtagerne. Jeg skal ikke gå ind på, at den fremlagte lønpolitik er brutal over for visse